

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/176/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5810206298
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:5810206298.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v spore žalobcu: Green Company s.r.o. „v likvidácii“, so sídlom Revolučná 3290/5, Žilina, IČO: 44 704 062, právne zastúpeného: MALICH advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Dunajská 25, Bratislava IČO: 47 256 991 proti žalovanému: Ing. Katarína Roderová, so sídlom Piaristická 44, Trenčín, správca konkurznej podstaty úpadcu ENZO - VERONIKA - VES, a.s. v konkurze, so sídlom 957 03 Dežerice 342, IČO: 34 130 039, právne zastúpenej: L. U. P., advokát so sídlom v Z., O. sv. R. XXX/XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 8. apríla 2014, č. k. 5Cb/11/2011-389, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v rozhodnutí súdu prvej inštancie a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.617,92 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania a za aplikácie ustanovení § 80 písm. c) O.s.p., § 47 ods. 1,2 Obč. zák., § 132 ods. 1 Obč. zák., § 133 ods. 2 Obč. zák., § 1 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľnosti a § 28 ods. 1, 2 zák. č. 162/1995 Z.z. došiel súd prvej inštancie k záveru, že podaná žaloba na určenie vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam je nedôvodná, a preto ju zamietol. Uviedol, že v čase rozhodovania platný O.s.p., v ustanovení § 80 písm. c) výslovne upravoval, že žalobca sa môže domáhať určovacou žalobou vydania autoritatívneho výroku súdu, že určitý právny vzťah alebo právo tu je, alebo tu nie je za podmienky, že je na tom naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem bude spravidla daný v prípade, keď sa nemožno domáhať priamo plnenia a ak právne postavenie žalobcu by bez takého určenia bolo neisté. Naliehavý právny záujem na určovacej žalobe je teda daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý možno týmto právnym prostriedkom odstrániť. Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. Na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je spravidla daný naliehavý právny záujem, pretože na základe takéhoto určenia vlastníctva rozhodnutím súdu možno dosiahnuť zmenu zápisu v katastri nehnuteľností

(na liste vlastníctva). Žalobca sa v konaní domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a súd prvej inštancie dospel k záveru, že na požadovanom určení je daný naliehavý právny záujem z uvedených dôvodov. Žalobca svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam odvodzoval od kúpnej zmluvy č. 1 a od kúpnej zmluvy č. 2, ktoré ako kupujúci uzatvoril s úpadcom. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na základe kúpnej zmluvy možno nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti až vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Konštatoval, že vklad vlastníckeho práva na základe uvedených kúpnych zmlúv v prospech žalobcu však podaný nebol, preto žalobca k predmetným nehnuteľnostiam vlastnícke právo nenadobudol. Žalobca tak nie je vlastníkom uvedených nehnuteľností, a preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. Okrem toho, od uzatvorenia uvedených kúpnych zmlúv uplynuli viac ako tri roky, do troch rokov od ich uzatvorenia nebol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva, a preto platí, že účastníci od zmlúv odstúpili. Keďže z uvedených dôvodov je žaloba neopodstatnená, bolo bezpredmetné zaoberať sa odstúpením od zmlúv zo strany správcu konkurznej podstaty úpadcu, ako aj úhradou kúpnej ceny za nehnuteľnosti, i ďalšími dôkazmi, ktoré súd prvej inštancie na pojednávaní oboznámil. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalovanému, ktorý mal úspech v konaní, ich plnú náhradu.

2. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania na poštovú prepravu dňa 12.05.2014 podanie, ktoré označil ako odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 8. apríla 2014, č. k. 5Cb/11/2011-389. Uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci a jeho nepreskúmateľnosti, pretože doteraz zistený skutkový stav neobstojí, sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené ako aj z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zároveň oznámil, že podrobné vysvetlenie uvedených dôvodov predloží obratom, po obdržaní spisu od bývalého právneho zástupcu, najneskôr však do termínu pojednávania na odvolacom súde. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 2. júla 2015 č. k. 8Cob/203/2014 bol žalobca vyzvaný na odstránenie väd odvolania o konkrétne dôvody, v čom rozhodnutie alebo postup súdu prvej inštancie považuje za nesprávny. Podaním zo dňa 09.09.2015 žalobca doplnil odvolanie písomne, v ktorom namietal, že zo strany súdu prvej inštancie nebolo riadne vykonané dokazovanie, v napadnutom rozsudku nie je uvedené, aké dôkazy súd prvej inštancie zistil, ako ich posúdil a čo znamenajú pre spor. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že vo veci prebehlo dokazovanie považoval za formálne a nedostatočné a nebol v ňom vyjadrený názor súdu prvej inštancie na platnosť či neplatnosť kúpnych zmlúv, ktoré odôvodňujú vlastnícke právo žalobcu. K jedinému argumentu súdu prvej inštancie, že údaje strany sporu odstúpili od kúpnych zmlúv do 3 rokov odvtedy, čo boli tieto zmluvy uzavreté, pretože nepodal návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, uviedol, že táto skutočnosť bola spôsobená činnosťou žalovaného. Mal za to, že nepodanie návrhu na vklad vlastníckeho práva nemôže mať vplyv na ukončenie kúpnych zmlúv, pretože žalobca nevyjadril žiaden súhlas s odstúpením od týchto zmlúv. Poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 27.10.2010 sp.zn. 5Cdo/153/2009, podľa ktorého rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nie je rozhodnutím, s ktorým by zákon spájal vznik účinnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci (§ 47 Obč. zák.). Účinky vkladu podľa

§ 133 ods. 2 Obč. zák. spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t.j. vo vecnoprávnych následkoch a nie v obligačnoprávnych následkoch (v účinnosti) zmluvy, ktoré nastali platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 1 Obč. zák.). NS SR vo svojom rozhodnutí uviedol, že podľa neho nie je žiadny významný dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť od uvedených zásad prezentovaných doterajšou vzácnou ustálenou judikatúrou, takým dôvodom rozhodne nie sú zmeny v ust. § 47 a § 133 ods. 2 Obč. zák., ktoré sa týkali iba obligačných a vecno - právnych účinkov zmluvy o prevode nehnuteľnosti. Tento rozsudok výslovne odkazoval na výsledok NS SR zo dňa 28.02.2006 sp.zn. 2Cdo/184/2005 zverejnený pod č. 59/2007 Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR, ktorý je bezpochyby záväzný aj pre súd prvej inštancie. Preto názor súdu prvej inštancie, týkajúci sa kúpnych zmlúv je chybný a nesprávny.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, vychádzajúci z dostatočne zisteného skutkového stavu a navrhol odvolaciemu súdu tento rozsudok potvrdiť. Mal za to, že žalobca sa mohol domáhať vlastníckeho práva k predmetu konania v danom prípade iba ak spôsobom podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Tento názor už vyslovil odvolací súd v uznesení zo dňa 30.09.2013, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Bol toho názoru, že argumenty

žalobcu obsiahnuté v doplňujúcom odvolaní nie sú spôsobilé privodiť zmenu, resp. zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací vo veci rozhodol v poradí prvým svojim rozsudkom zo dňa 31. augusta 2016 pod č. k. 8Cob/203/2014-475, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil ust. § 47 ods. 1, 2 Obč. zák. Napriek tomu odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vo výroku vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie predpokladov ust. § 126 Obč. zák. v nadväznosti na ust. § 132 ods. 1 a § 133 ods. 2 Obč. zák., tak, ako to správne ustálil v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvej inštancie. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že vo veci existuje naliehavý právny záujem určenia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom prvoinštančného súdu, že pokiaľ žalobca svoje vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam odvodzoval v zmysle ust. § 132 ods. 1 Obč. zák. a ust. § 133 ods. 2 Obč. zák., od kúpnej zmluvy č. 1 a od kúpnej zmluvy č. 2, ktoré ako kupujúci uzatvoril s úpadcom, vlastnícke právo k nehnuteľnosti možno nadobudnúť na základe kúpnej zmluvy až vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Vklad vlastníckeho práva na základe uvedených kúpnych zmlúv v prospech žalobcu však podaný nebol, a preto žalobca k uvedeným nehnuteľnostiam vlastnícke právo nenadobudol, nie je vlastníkom uvedených nehnuteľností a tieto nikdy neovládil. Poukázal na to, že súdnu ochranu vlastníckeho práva tak k hnutelným i nehnuteľným veciam poskytuje zákon prostredníctvom ust. § 126 Obč. zák. vlastníkom proti tomu, kto neoprávnené zasahuje do ich vlastníckeho práva.

Z citovaného ustanovenia vyplývajú dva základné druhy vlastníckych žalôb a to - žaloba o vydanie veci a žaloba na zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva, ku ktorým patrí aj žaloba o určenie vlastníckeho práva. Základnou podmienkou úspechu vlastníckej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva. Bez preukázania svojho vlastníckeho práva nie je totiž žalobca aktívne legitimovaný domáhať sa ochrany, ktorá mu ako vlastníčkovi prislúcha (R 65/1972).

5. Na základe žalobcom podaného dovolania Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 11. júla 2017 pod č.k. 30bdo/23/2017-557 rozsudok odvolacieho súdu č. k. 8Cob/203/2014-475 zo dňa 31. augusta 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolaciemu súdu vytkol, že svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na inom zákonom ustanovení než súd prvej inštancie, bez tohto, aby postupoval v zmysle § 382 CSP. Sporové strany nevyzval, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ust. § 126 Obč.zák., čím konanie zaťažil vadou zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ CSP a jeho rozhodnutie je potrebné považovať za prekvapivé.

6. Od 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov.

7. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

8. Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9. Odvolací súd, ktorý pristúpil po rozhodnutí dovolacieho súdu opätovne k rozhodovaniu v tejto veci po 01.07.2016, postupoval v odvolacom konaní v súlade s prechodným ustanovením § 470 ods. 1 CSP, pričom v súlade s § 470 ods. 2 CSP posudzoval procesné podmienky podľa právneho stavu existujúceho v čase rozhodnutia veci súdom prvej inštancie a odvolania podaného za platnosti a účinnosti O.s.p.. Odvolací súd tak rešpektuje základné princípy CSP o spravodlivosti, ochrane porušených práv a právom chránených záujmov a na plnenie princípu právnej istoty odvolacieho konania, ktoré začalo za platnosti a účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1 a 2 CSP).

10. Odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle

ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

11. Z obsahu spisu zistil odvolací súd tento skutkový stav.

12. Na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36R/2/2007 zo dňa 02.08.2007 bola povolená reštrukturalizácia na majetok úpadcu (žalovaného). Počas dozornej správy bol majetok speňažený v II. kole v zmysle podmienok zverejnených v OV č. 113B/2009. Žalobca ako víťaz ponukového konania na odkúpenie majetku a so súhlasom veriteľského výboru uzatvoril dňa 4.9.2009 dve kúpne zmluvy, predmetom ktorých bol prevod tak hnuiteľných ako aj nehnuteľných vecí, ktorých určenia vlastníctva sa žalobca v tomto spore domáha (ďalej len KZ1 a KZ2). Za predaj predmetu kúpnych zmlúv vystavil žalovaný žalobcovi faktúry č. 2009100003, 2009100005, 2009100004 a 2009100007, z ktorých niektoré boli podľa tvrdenia žalobu uhradené zápočtom úplne a jedna čiastočne.

13. Okresný súd Trenčín uznesením č.k. 29K/25/2010 zo dňa 15.07.2010 vyhlásil na majetok úpadcu (žalovaného) konkurz. Dňa 16.09.2010 žalovaný odstúpil od kúpnych zmlúv a správca konkurznej podstaty zapísal majetok do konkurznej podstaty. Žalobca platnosť odstúpenia od uvedených zmlúv namietal. Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 29K/25/2010-640 zo dňa 30.12.2010, právoplatným dňa 06.01.2011, odvolal z funkcie správcu JUDr. Danicu Birošovú, sú sídlom kancelárie Piaristická 46, 911 01 Trenčín, značka správcu S106. Uznesením č.k. 29K/25/2010-1546 zo dňa 09.11.2011, právoplatným dňa 16.11.2011 bola do funkcie správcu ustanovená Ing. Katarína Roderová, so sídlom kancelárie Piaristická 44, 911 01 Trenčín, značka správcu S1369.

14. Odvolací súd z úradnej povinnosti zakotvenej v O.s.p., ako procesnom predpise platnom v čase prvoinštančného konania, skúmal existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. V tejto časti sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v súdnej veci existuje naliehavý právny záujem žalobcu.

15. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, pre ktoré žalobu zamietol, založil na dvoch dôvodoch.

16. Prvým dôvodom bolo, že pokiaľ žalobca svoje vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam odvodzoval od kúpnej zmluvy č. 1 a od kúpnej zmluvy č. 2, ktoré ako kupujúci uzatvoril s úpadcom, súd prvej inštancie konštatoval, že na základe kúpnej zmluvy možno nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti až vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Vklad vlastníckeho práva na základe uvedených kúpnych zmlúv v prospech žalobcu však podaný nebol, a preto žalobca k uvedeným nehnuteľnostiam vlastnícke právo nenadobudol. Žalobca tak nie je vlastníkom uvedených nehnuteľností, a preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. Druhým dôvodom bolo, že od uzatvorenia uvedených kúpnych zmlúv uplynuli viac ako tri roky, pričom do troch rokov od ich uzatvorenia nebol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva, a preto platí, že účastníci od zmlúv odstúpili.

18. Za podstatné odvolacie námietky žalobcu odvolací súd považoval jeho tvrdenia o tom, že súd prvej inštancie nevykonal dostatočné dokazovanie a nevyjadril sa k platnosti či neplatnosti kúpnych zmlúv. Žalobca nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že k odstúpeniu od zmlúv došlo nepodaním návrhu na ich vklad do katastra nehnuteľností v lehote 3 rokov od ich uzatvorenia, nakoľko k tejto skutočnosti došlo v dôsledku nečinnosti žalovaného a žalobca k odstúpeniu od zmlúv súhlas nedal.

19. Odvoláciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal dostatočným spôsobom dokazovanie, považoval odvolací súd za nedôvodnú. V konaní pred súdom prvej inštancie boli vykonané všetky relevantné dôkazy potrebné k rozhodnutiu vo veci samej.

20. Rovnako odvolací súd nepovažoval za relevantnú odvoláciu námietku žalobcu, že sa súd prvej inštancie nevyjadril k platnosti či neplatnosti uzatvorených kúpnych zmlúv, nakoľko súd prvej inštancie uzavrel, že k naplneniu vecnoprávných účinkov uzatvorených zmlúv nedošlo.

21. Za správny považuje odvolací súd názor súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo od kúpnych zmlúv uzavretých medzi žalobcom ako kupujúcim a úpadcom ako predávajúcim, tak vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe týchto kúpnych zmlúv nenadobudol. Návrh na vklad vlastníckeho práva na základe kúpnych zmlúv v prospech žalobcu totiž nebol podaný.

22. Je potrebné zdôrazniť, že kúpna zmluva predstavuje právnu skutočnosť, ktorá je predpokladom a podmienkou pre vznik vlastníckeho práva. Uzavretie kúpnej zmluvy má obligačný charakter a z toho vyplývajúce obligačné dôsledky. Je potrebné rozlíšiť záväzkovo právnu účinnosť zmluvy (obligačnú), ktorá nastáva uzavretím platnej zmluvy a spočíva v tom, že zmluvné strany sú viazané svojimi prejavmi vôle obsiahnutými v zmluve, od účinnosti zmluvy vo sfére vecnoprávnej, ktorá nastáva až vkladom do katastra nehnuteľností. Cieľom akejkoľvek zmluvy je vyvolanie určitých vecnoprávnych následkov. V prípade zmluvy

o prevode vlastníckeho (alebo iného majetkového) práva k nehnuteľnostiam, je podmienkou toho, aby nastali vecnoprávne dôsledky, právoplatné rozhodnutie správy katastra nehnuteľností o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Dôležitosť tohto rozhodnutia je potvrdená v jednotlivých ustanoveniach Občianskeho zákonníka

a katastrálneho zákona v znení účinnom v rozhodnom období. Kúpna zmluva bez rozhodnutia štátneho orgánu nenadobudne vecno právnu účinnosť, ktorej zákonným dôsledkom je vznik vlastníckeho práva.

23. Z týchto dôvodov je výrok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba o určenie vlastníckeho práva zamietnutá, správny a preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení svojho skoršieho rozsudku zrušeného rozhodnutím dovolacieho súdu citoval aj ust. § 126 Obč. zák., išlo o citáciu uvedeného ustanovenia v rámci širšieho vymedzenia právneho rámca posudzovanej veci ako ustanovenia predstavujúceho základnú a všeobecnú úpravu podstaty vlastníckeho práva. Odvolací súd však zdôrazňuje, že jeho právny záver o nepreukázaní vlastníckeho práva žalobcu, z ktorého dôvodu bola žaloba o určenie vlastníckeho práva zamietnutá, nemá základ v aplikácii uvedeného ustanovenia - teda rozhodnutie dovolacieho súdu o uplatňovanom nároku nie je založené na použití ust. § 126 Obč. zák., ako to vyplýva z odôvodnenia tohto rozsudku, a z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval za potrebné vyzvať strany sporu na vyjadrenie sa k jeho možnému použitiu pri svojom rozhodovaní.

25. Odvolací súd ďalej uvádza, že na vecnú správnosť napadnutého rozsudku nemá vplyv názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého sa žalobca nestal vlastníkom uvedených nehnuteľností okrem vyššie uvedených dôvodov aj preto, že uplynuli viac ako 3 roky od uzatvorenia kúpnych zmlúv bez toho aby bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva, a preto platí, že strany sporu od zmlúv odstúpili.

26. Je pravdou, že samotné znenie ust. § 47 ods. 1 Obč. zák. pripúšťa rôzne výklady tohto ustanovenia, avšak podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov SR, výklad prezentovaný súdom prvej inštancie nie je správny. Uvedené ustanovenie je obsolentné, nevťahujúce sa na danú situáciu strán sporu. V súčasnosti platné právo nepozná prípad, v ktorom by bolo potrebné k súkromnoprávnej zmluve rozhodnutie príslušného orgánu na to, aby zmluva nadobudla obligačnoprávne účinky. Obligačnoprávne účinky takých zmlúv nastávajú bez ohľadu na rozhodnutie štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy. K takým prípadom nepatrí rozhodovanie správy katastra (zákonom č. 180/2013 Z.z., účinným od 1. októbra 2013, katastrálneho odboru okresného úradu) o povolení vkladu, najmä vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ani ďalších zmluvne vznikajúcich vecných práv k nehnuteľnostiam. To platí aj pre zmluvy, ktorým sa nadobúdajú do vlastníctva byty, prípadne nebytové priestory podľa zákona č. 182/1993 Z.z.

27. Rozhodnutím ako predpokladom nadobudnutia účinnosti zmluvy možno rozumieť len také rozhodnutie, ktoré bolo vydané po predchádzajúcom súdnom alebo správnom konaní. Nie sú nimi vyjadrenia alebo schválenia rôznych orgánov a organizácií, ktoré nie sú výsledkom predchádzajúceho súdneho alebo správneho konania, aj keď sú predpokladom platnosti zmluvy, napríklad súhlas devízového orgánu udelený podľa ustanovení zákona č. 142/1970 Zb. (teraz Devízový zákon č. 202/1995 Z.z. - pozn. autora), alebo súhlas nadriadeného orgánu podľa ustanovení vyhlášky č. 90/1964 Zb. o správe národného majetku (teraz zákon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu - pozn. autora), alebo súhlas daný družstevným orgánom. Uvedený záver podporuje aj R 45/1986 (s. 189) podľa ktorého

rozhodnutím v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 OZ, ktoré treba na to, aby nastala účinnosť vzniknutej zmluvy, je len rozhodnutie, ktoré je výsledkom predchádzajúceho súdneho alebo správneho konania.

28. Napokon aj z nálezu ÚS ČR sp.zn. IV. ÚS 201/1996 vyplýva, že návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností možno podať v neobmedzenej dobe.

29. V rozsudku NS SR zo dňa 28.02.2006 sp. zn. 2 Cdo 184/2005 uverejnenom pod č. 59/2007 Zbierke stanovísk NS SR bolo vyslovené, že účinky vkladu do katastra nehnuteľností, a to rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, nie je rozhodnutím, s ktorým by zákon spájal vznik účinnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci (§ 47 Obč. zák.). Účinky vkladu podľa § 133 ods. 2 Obč. zák. spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t. j. vo vecnoprávných následkoch, a nie v obligačnoprávných následkoch (v účinnosti) zmluvy, ktoré nastali platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 1 Obč. zák.).

30. Odvolací súd však zdôrazňuje, že nesprávny názor prvoinštančného súdu o odstúpení od kúpnych zmlúv ako dôsledku nepodania návrhu na vklad vlastníckeho práva, nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku a na správny právny názor súdu prvej inštancie o nepreukázaní vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, v zmysle ust. § 132 ods. 1 Obč. zák. a § 133 ods. 2 Obč. zák. vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom. Ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Pretože žalobca nepreukázal, že sa stal vlastníkom v žalobe uvedených nehnuteľných vecí zákonom predpokladaným spôsobom (§ 132 ods. 1 Obč. zák.

a § 133 ods. 2 Obč. zák.) súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudol.

31. O trovách konania rozhodol odvolací súd na základe ustanovenia § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému proti žalobcovi priznal nárok náhradu trov konania v rozsahu 100% s poukazom na následný postup súdu prvej inštancie zakotvený v ust. § 262 ods. 2 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu patrí náhrada trov konania v plnej výške.

32. K elektronickému podaniu žalobcu, ktoré doručil odvolaciemu súdu dňa 16.01.2018 o 16.39 hodine, v ktorom žalobca zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii v spore s tým, že predpokladá, že v zmysle intencií rozhodnutia NS SR bude v odvolacom konaní vyzvaný na vyjadrenie sa k možnému použitiu ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce v zmysle ust. § 382 CSP, a v ktorom zároveň požiadal v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP o oznámenie miesta a času prípadného verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, uvádza odvolací súd nasledovne:

33. Vyjadrenie žalobcu neobsahovalo žiadne nové ani zásadné vyjadrenia k veci samej, ktoré by mali za následok, že neoboznámenie sa s ním by bolo porušením práva žalovaného na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu odvolací súd predmetné podanie žalobcu v zmysle ust. § 374 ods. 3 druhá veta CSP žalovanému nedoručoval.

34. Pokiaľ ide o žiadosť právneho zástupcu žalobcu v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, odvolací súd konštatuje, že povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku vyplýva z ústavnej požiadavky vyjadrenej v čl. 142 ods 3 Ústavy SR. Verejné vyhlásenie rozsudku je zárukou spravodlivého konania a zároveň patrí k ústavným princípom právneho štátu. V prejednávanej veci bol termín verejného vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom nariadený na deň 17.01.2018 o 9.00 hod. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo riadne oznámené na úradnej tabuli súdu a zverejnené na webovej stránke Krajského súdu v Trenčíne dňom 21.12.2017, teda v takmer mesačnom predstihu, pričom ust. § 219 ods. 3 CSP považuje 5-dňovú lehotu za dostačujúcu. Povinnosť zverejňovania termínov verejného vyhlásenia rozhodnutí na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke súdu bola zakotvená do právneho poriadku v O.s.p. a následne aj v CSP za účelom naplnenia čl. 142 ods. 3 Ústavy SR, aby sa stranám sporu zjednodušil a urýchlil prístup na realizáciu ich základného ústavného práva k tak zásadnej informácii, ako je miesto a

čas verejného vyhlásenia rozhodnutia. Je však už jedine na strane sporu, či toto svoje právo a možnosť využije.

35. Odvolací súd zdôrazňuje, že v čase doručenia žiadosti právneho zástupcu žalobcu mal splnené všetky zákonom vyžadované procesné predpoklady stanovené v § 219 ods. 3 CSP na verejné vyhlásenie rozsudku. Žalobca a jeho právny zástupca mali dostatok časového priestoru, aby pri len základnej ostražitosti zistili miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia, a to v dostatočnom časovom predstihu, či už na webovej stránke súdu alebo na jeho úradnej tabuli. Navyše o oznámenie miesta a času vyhlásenia rozhodnutia právny zástupca žalobcu požiadal v tak krátkom časovom intervale pred nariadeným verejným vyhlásením rozhodnutia, že akokoľvek rýchle oznámenie odvolacím súdom miesta a času vyhlásenia rozsudku žalobcovi resp. jeho právnomu zástupcovi by sa s vysokou pravdepodobnosťou minulo účinkom. Odvolací súd poznamenáva, že takéto konanie právneho zástupcu žalobcu, ktorý napriek tomu, že konanie prebieha od 29.12.2000 a právny zástupca žalobcu v spore zastupuje od 26.12.2016, vykazuje snahu právneho zástupcu žalobcu zmať verejné vyhlásenie rozsudku. Uvedený inštitút ust. § 219 ods. 3 CSP posledná veta bol zakotvený už v O.s.p. a žalobca mohol o takéto oznámenie žiadať vo väčšom časovom predstihu ako 16,5 hodiny pred verejným vyhlásením. Odvolací súd rešpektuje a ctí ústavné a procesné práva strán sporu, avšak za týchto okolností uzavrel, že v tomto prípade nedošlo k znemožneniu uskutočňovania procesných práv strane sporu, teda žalobcovi. Do úvahy je potrebné vziať aj tú skutočnosť, že spor prebieha od roku 2000, žalovaný je v konkurze, a rozhodnutie v tomto konaní je rozhodujúce práve pre pokračovanie konkurzného konania. V zmysle čl. 5 CSP konanie žalobcu v tomto prípade by mohlo viesť k nedôvodným prieťahom v konaní.

36. Žalobca tiež nedôvodne argumentoval tým, že odvolací súd bol povinný postupovať v zmysle ust. § 382 CSP a vyzvať ho na vyjadrenie sa k možnému použitiu ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce v zmysle ust. § 382 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že NS SR ako dovolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení takúto povinnosť odvolaciemu súdu neuložil. Predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu dovolací súd zrušil z dôvodu, že pokiaľ odvolací súd svoje rozhodnutie založil na ust. § 126 Obč. zák., bol povinný pred aplikáciou tohto ustanovenia postupovať podľa ust. § 382 CSP, lebo toto ustanovenie nebolo v konaní pred súdom prvej inštancie aplikované. Nakoľko však odvolací súd svoje nové rozhodnutie nezaložil na ustanovení, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité, neboli ani dôvod na jeho postup podľa ust. § 382 CSP.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule. (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).